

Biblická hodina – 16.09.2021

Suspírium: „Tvoja spravodlivosť je ako Božie vrchy, tvoje právo je ako morské hlbiny. Ty, Hospodin, zachraňuješ ľudí i zver. Bože, aká vzácna je tvoja milosť! Ľudia sa utiekajú do tône tvojich krídel.“ (Ž 36,7-8) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 19: „Ó, Bože, nado mnou...“

Modlitba

Všemohúci Pane náš, Ty si mocný Boh. Ty si láskavý Otče náš, ktorý prichádzaš k nám, aby sme sa stali Tvojimi požehnanými deťmi. Prosíme Ťa oslobod' nás od bojovosti, od smútku a od bludiska vlastných pôžitkov. Vyznávame Ti, že sa bojíme toho, že nás opustiš. Sme závistliví od Tvojej osoby.

Drahý Vykupiteľ a Spasiteľ, Kristus náš, ktorý si riekol: „Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, ale ja vám ho dávam, nie ako svet dáva. Nech sa vám srdce neznepokojuje a neľaká.“ (Jn 14,27) Daruj nám to spasenie, za ktoré si bojoval, aby sme Tvoj pokoj skutočne prijali za vlastný.

Večný zdroj našich životov, Boh Duch Svätý! Prosíme, zaostri našu myseľ tou múdrosťou, ktorú nám predostieš v službe nášho Pána, Ježiša Krista, Ktorého svetlo a ligotavý jas je Slnkom nášho vnútra. Ozdrav nás tým, čo získame jedine skrze Teba. Cez Tvoje svetlo chceme badať našu skazenú hriechnosť a náš údel, ktorý je poškvrnený špinou. Pomôž nám prijať ťažkosti a zmierniť bolesti iných. Navštív nás, Všemohúci Kristus, keď nás trápia každodenné starosti. Oslov nás tak, ako nikto iný nevie: „svojím krotkým hlasom.“ Amen.

Biblický text: Kniha proroka Ezechiela 10. kapitola

„Pozrel som sa na oblohu, ktorá bola nad hlavou cherubov ako zafírový kameň. Ukázalo sa nad nimi niečo, čo vyzeralo ako trón. Vtedy povedal mužovi oblečenému do ľanového rúcha: „Vojdi do priestoru medzi kolesami pod cherubmi, naplň si priehrstie žeravými uhlíkmi spomedzi cherubov a roztrús ich na mesto.“ Potom vošiel pred mojimi očami. Keď muž vstupoval, cherubi stáli na pravej strane domu. Oblak naplnil vnútorné nádvorie. Hospodinova sláva sa vzniesla sponad cherubov na prah chrámu. Chrám sa naplnil oblakom a nádvorie bolo plné žiary Hospodinovej slávy. Šum krídel cherubov bolo počuť až do Vonkajšieho nádvoría ako hlas Všemohúceho Boha, keď hovorí. Keď rozkázal mužovi oblečenému do ľanového rúcha: „Vezmi oheň spomedzi cherubov!“, ten vošiel a postavil sa vedľa kola. Cherub vystrel ruku spomedzi cherubov k ohňu, ktorý bol medzi cherubmi. Nabral z neho a dal do priehrstia tomu, kto bol oblečený do ľanového rúcha. Ten ho vzal a vyšiel. Cherubom bolo vidieť podobu ľudskej ruky pod ich krídlami. Keď som sa prizrel, vedľa cherubov som videl štyri

kolesá — po jednom kolese vedľa každého cheruba. Kolesá vyzerali ako jagot chryzolitú. Pokiaľ ide o vzhľad, mali všetky štyri rovnakú podobu, ako keby bolo koleso v kolese. Keď išli, mohli sa pohybovať na všetky štyri strany; no nemuseli sa za chodu obracať, lebo šli smerom, na ktorý bol obrátený ich predok. Neobracali sa, keď išli. Celé ich telo aj ich chrbát, ruky, krídla i kolesá dookola boli plné očí — a to pri všetkých štyroch kolesách. Kolesá boli pomenované, ako som počul, vírivými kolesami. Každý mal štyri tváre: prvá tvár bola tvárou cheruba, druhá tvár bola tvárou človeka, tretia bola tvárou leva a štvrtá tvárou orla. Potom sa cherubi vzniesli nahor. Boli to živé bytosti, ktoré som videl pri rieke Kebár. Keď cherubi šli, kolesá šli vedľa nich; keď cherubi zdvihli krídla, aby sa vzniesli zo zeme, kolesá sa neobracali vedľa nich. Keď zastali, zastali aj ony; a keď sa vzniesli, vzniesli sa aj ony, lebo v nich bol duch živej bytosti. Hospodinova sláva vyšla sponad prahu chrámu a zastala nad cherubmi. Potom cherubi zdvihli krídla a pri svojom odchode sa vzniesli zo zeme pred mojimi očami. Kolesá boli vedľa nich. No pri vchode do Východnej brány Hospodinovho domu zastali a sláva Boha Izraela bola nad nimi. Boli to živé bytosti, ktoré som videl pod Bohom Izraela pri rieke Kebár, a spoznal som, že to boli cherubi. Každý mal štyri tváre, každý mal štyri krídla a pod krídlami bola podoba ľudských rúk. Ich tváre vyzerali ako tváre, ktoré som videl pri rieke Kebár. Každý šiel smerom svojej tváre.”

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Krv, oheň, voda sa stali prostriedkami súdu. Jeruzalemský chrám sa postupne vyprázdňuje. Pánova sláva opúšťa chrám v Jeruzaleme, kde sa vlastne prišiel pozrieť aké ohavnosti sa tam konajú. Ako prebieha toto opustenie? Ezechiel používa krásne symboly a zdôrazňuje prítomnosť chérubov, ktorí v Starom zákone predstavujú neprekročiteľnú hranicu medzi Bohom a človekom: „...Odohnal človeka a na východ od záhrady Eden postavil cherubov a blýskavý plamenný meč, aby strážili cestu k stromu života.“ (IMojž 3,24)

Voz sa pohne, kolesá sa posúvajú a následne Hospodin opúšťa chrám so svojou slávou a stojí pri východnej bráne. Boh odchádza tou istou bránou, ktorou budú vychádzať ľudia násilne odvedení do Babylonu. Najprv Pán, a potom Jeho ľud. Smerom na východ. Jeruzalem, isté a stále miesto Pána. Jeruzalem: bezpečný orientačný bod pre celý Izrael. Nemenné mesto. Zrazu sa Jeruzalem stáva neistým a nebezpečným miestom. Stabilné body v našich životoch a zrazu nič. Spočítajme ich: kostol, škola, radnica, nemocnica a nášvlastný príbytok. Stabilné bezpečné body, ktorých sa pridržujeme. Sú potrebné, ale akú hodnotu majú tieto budovy bez Všemohúceho Boha, Ktorý dohliadal na ich stavbu a zveľaďoval ich?

Akú hodnotu má kráľovský trón bez Kráľa kráľov a Pána pánov? Nemá kto vládnuť v Jeruzaleme. Nemá kto prehovoriť a súdiť. Najväčšou tragédiou pre Izrael a pre náš život je absencia Pána. Je bolestivé, duchovne precitlivené, keď Pán opúšťa človeka. Duchovná hĺbka. Duchovné nerovnosti. Úplná degradácia. Celkový úpadok. Obrovská pustošenie. Silná deštrukcia. Boh nie je prítomný. Pán odchádza.

Existuje však pokyn, ktorý celú vec zakrýva a vysvetľuje pointu diania. Muž oblečený v rúchu dostal pokyn, aby si naplnil priehrštie žeravými uhlíkmi. Tento muž v rúchu sa predpokladá, že je kňaz. Tento kňaz musí byť pripravený. Neexistuje žiadny návod na to, čo robiť so žeravými uhlíkmi, ale je nevyhnutné, aby ich najprv uchovával a neskôr roztrúsil. Nebeské zjavenie je o serióznej príprave. Majte v rukách veci, o ktoré vás Pán požiadal. Za údržbu sú zodpovedné nebeské živé bytosti. Boh odchádza, vychádza, ale žeravé uhlíky si musí ponechať ten muž, ktorý bude stáť uprostred ľudu. Boh sa ešte nerozhodol, aký bude osud Jeruzalema. Jeho pokyn bol vydaný, ale konečný príkaz ešte nebol vyslovený. Boh chce, aby táto otázka žila pred jeho ľuďom. Aká známa situácia, však? Koľkokrát matky udržiavajú jedlo pre svoje dieťa v teple, kým dieťa si nesaďne k stolu. Otec odpovedá na opakované naliehanie a žiadosť svojho dieťaťa: „Rozmyslím si to, porozprávame sa o tom znova.“ Otázky nášho duchovného života udržiava Boh v teplom prostredí. Situácia je vážna, ale na vyjadrenie vlastného plánu Všemohúci Boh použije nebeské živé bytosti. Roztrúsené žeravé uhlíky sú príkladným javom toho, že Boh chce i naďalej komunikovať a hľadá vieru tam, kde je nevera, lakomosť, pýcha a bezbožnosť.

Boh sa postupne sťahuje z Jeruzalema. Najprv chrám a jeho nádvorie, potom východná brána a nakoniec úplné opustenie Jeruzalema. Boh sa pozerá späť na svoje dieťa, na jeho vyvolený život, na jeho vzácnu nádobu a je veľmi ťažké nechať ho v osamote. Pánova sláva žiarila nad Jeruzalemom. Boh a jeho ľud žili v spojitosti. V neustálom hľadajúcom procese, ako sa stať jedným, sa našli niekoľkokrát. A teraz je to Pánova sláva, ktorá opúšťa chrám. Ručne zdobený chrám sa stáva korisťou ohňa. Pán sa obzerá a rozmýšľa. Nerobí uponáhľané kroky voči Jeruzalemu. Neberie situáciu na ľahkú váhu. To Ho nezabavuje zodpovednosti. Nezačína spustnú reč zloby. Odchod Božej slávy je tichý, pomalý, ale veľmi tragický. Boh je v tejto vízii oveľa bližšie k Jeruzalemu než kedykoľvek predtým. Prorok, ktorý tam sedel na brehu rieky Kebar, videl, aké ťažké je pre Pána opustiť vlastný ľud. Boh sa zastavil a zastavilisa aj cherubi. Tak krásne to vyjadruje chválospev Martina Luthera: „Hoc diablov plný by bol svet, ktorí nás chcú pohltiť, [...] Knieža sveta toho trúfa si mnoho; neuškodí nám, odsúdil ho náš Pán, slovíčkom ho porazí!“ (Chválospev č. 474 3. verš) Toto je povzbudenie.

Veď kto opúšťa jeruzalemský chrám? Všemohúci Boh: El-šaddaj. Sláva Hospodinova je neprístupné, oslnivé svetlo, a znamená prítomnosť samého Hospodina. Takého Boha, Akého niet. On je nevyobraziteľný. O Jeho skutkoch a

činach rečnia Jeho nebeské bytosti. Jeho prítomnosť stvárňujú chérubi. Skutky chérubov poukazujú na Božiu činnosť. Boh je aj dnes nepredstaviteľný, v Ježišovi Kristovi sa stal pochopiteľným.

Posledné posolstvo Božieho Slova je, že tieto nebeské telesá sa pohybujú len dopredu. Boh smeruje živé bytosti nebies len dopredu. Toto v našich životoch chýba. Naše cesty sa neposúvajú vpred. My nie sme pokrokoví. Naša osobná cesta je cesta do pekla bez Všemohúceho Boha. Božia cesta a Hospodinova sláva ukazuje jedným smerom: Vpred a smerom hore. Pri pohľade dopredu ísť, Boh neplánuje zhoršenie existencie alebo jednotlivých situácií, ale budúcnosť, kde ty a ja budeme mať miesto s Ním. Boh Izraela totižopúšťa len chrám, a nie Izrael. Prorok vie, KOHO stratili, ale nie je skeptický. Je tu veľa ťažkostí, veľa bremena, veľa žiaľu a zármutku, ale Boh je nad nimi. Muž, ktorý postačuje v službe Bohu, sa nemusí ničoho obávať. Služobník, ktorého Boh pri takejto práci nachádza, je šťastný. V našich životoch chýba požehnané poznanie, že veľa sa pokazilo a nakazilo hriechom, ale Boh sa nás nevzdal. Skazená výchova, spustošené smery a klzká cesta sa zopakujú v živote Izraela, ale Boh sa neustále vracia a vracia k človeku. Navštívil Izrael v Ježišovi. Malá, bezvýznamná Efrata sa stala hviezdou. Zrodila sa hviezda. Bude to hviezda. Ten, kto je a žije pod požehnanou hviezdou Ježiša, je Božím dieťaťom. Boh odchádza, ale vracia sa, pretože všetci ľudia a všetci ostatní sú pre neho dôležití. Je nás málo? Je potrebné veľa vykonať? Potrebujeme urobiť viac? Boh sa nás ujal. Priviedol svojich ľudí domov a všetko ohmatal prstami. Budme pred Ním úprimní, je to pre nás dôležité a nevyhnutné, aby sme spoznali, Aký je v skutočnosti. Amen.

Biblický text: List apoštola Pavla Galaťanom 2, 15-21

„My — Židia od narodenia, a nie hriešni pohania — však vieme, že človek nie je ospravedlnený zo skutkov podľa Zákona, ale iba vierou v Krista Ježiša. Aj my sme uverili v Ježiša Krista, aby sme boli ospravedlnení z viery v Krista, a nie zo skutkov podľa Zákona, lebo zo skutkov podľa Zákona nebude nikto ospravedlnený. Ak hľadáme ospravedlnenie v Kristovi a sme teda zrejme aj my hriešnici, je vari Kristus služobníkom hriechu? Vôbec nie! Ved' ak znova budujem, čo som zbúral, sám dokazujem, že som prestúpil Zákon. Ja som však skrze Zákon umrel Zákonu, aby som žil Bohu. S Kristom som ukrižovaný. Už nežijem ja, ale žije vo mne Kristus. A život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo viere v Božieho Syna, ktorý ma miloval a vydal seba samého za mňa. Nepohrdam Božou milosťou, lebo ak je spravodlivosť skrze Zákon, potom Kristus nadarmo umrel.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

15-16. verš:

Apoštol Pavol prechádza na základný problém listu: na vieru. „Vieme, a napokon uverili sme.“ Pavol prednesie židovský názor na pomer Žida a pohana ku

spaseniu. Zatiaľ čo Žid má prednosti dané vyjadrením Božej vôle, a v očiach Žida od narodenia pohan je hriešnik, v myšlienke „my – a aj seba tam započíta – od prírody máme možnosť siahnúť po spasení. Spravodlivosť darovaná Božou mocou majú v hrsti. Táto myšlienka však vytvára zábrany dôjsť ku spaseniu. Podľa toho každý môže byť dokonale spokojný. Dostal som, čo potrebujem. Skutky alebo viera? Viera v Ježiša Krista alebo skutky? Pavol nasmeruje svoje vyjadrenie tak, že sa ohradí proti tým, ktorí si myslia, že od prírody, od počiatku im niečo prináleží. Židia, my, duchovné spoločenstvo Božieho ľudu. Apoštol Pavol chce vyjadriť to: „My, ktorí patríme ku Kristu, my sme skutočným Izraelom.“ Každý Žid i pohan, ktorý uveril v Kristovi, tvorí spoločenstvo Izraela. Byť členom pravého Izraela. Patriť do spoločenstva Krista. U Pavla je teda reč o kresťanoch, či prichádzajú zo smeru pohanov alebo Židov.

Pavol nakoniec upriamuje pozornosť čitateľov listu na otázku spasenia: dikaios – ospravedlnený. Byť ospravedlnený. Pomenovanie spravodlivým alebo urobenie spravodlivým. Boh sa prejavuje ako ten, Ktorý ospravedľuje. Židia poznajú skutky zákona, ale jedinou témou pre človeka musí byť a zostať viera. Boh sa skláňa k človeku, a to k osobe človeka. Všetko sa odvíja od Boha, a my sme – kresťania zo ŽIDOV i s POHANOV ospravedlnení Božím činom. Boží zákon, teda Tóru mohli vlastniť len Židia. Naproti tomu kresťan po prijatí Krista vie, že skutky zákona nedopomáhajú ku spásu. Boh sa usiloval prepojiť skrze vieru v Ježiša Krista každého. Skrze viery v Ježiša Krista – to je podstatné, kým Žid vyjadril, že on zo zákona získal vlastné pôžitky a vymoženosti pre život. Základom však nie je viera človeka, ale Kristus, v ktorom človek uveril. Subjektívna Ježišova činnosť a Ježiš ako predmet viery. Stredobodom pozornosti musí zostať Kristus. Jedine ako viera v Ježiša. Pomer k Ježišovi v inom ponímaní je nepredstaviteľný. Záslužné skutky nepostačujú. Je tu oveľa väčší ako Zákon. Kristus je Zavŕšiteľom zákona, Ktorý ponúka ospravedlnenie skrze viery. Musí sa vytratiť z našej mysle záslužnosť, a to miesto musí prebrať Kristus. Pre zásluhy Krista som ospravedlnený. Len tak sa môže v našom živote uplatniť Kristov kríž a vzkriesenie. V Kristovi ide Boh človeku v ústrety, a človek ho musí prijať ako sám bez zásluh. Apoštol Pavol vo svojich listoch sa úmyselne vracia k téme ospravedlnenia, lebo človek je premnožený vlastnými skutkami. Viera v Krista je jedinou záchranou každého z nás.

17-18. verš:

Pritom apoštol Pavol uznáva, že síce od prírody patrí k vyvoleným, predsa len u neho i u ostatných kresťanov vyskytujú hriechy. Pavol uznáva, že vina človeka neruší svätosť a vyvýšenosť Ježiša Krista. Je dôsledný, lebo všetko očakáva od Krista. Čokoľvek dobrého by očakával len od človeka, bol by priestupníkom. Apoštol Pavol teda nehlási o Kristovi že je sluhom viery, ako sa domnievali tí, ktorí ho počúvali. On rázne odmieta, že Kristus je služobník hriechu. Božechráň!

Hlásí potrebu uvedomenia si vlastnej hriešnosti. Sme hriešni, a bohužiaľ tomu nepripisujeme taký veľký význam. Nikto nemá privilégium bezhriešnosti. Pavlovi nepriatelia obviňujú apoštola, že Ježiš v jeho očiach je hriešny. Pavol však poukazuje na to, že práve Ježišova osoba a Jeho služba nás má prebrať zo spánku Šípkovej Ruženky, veď hriech je to, prečo musel prísť Kristus, aby priniesol ospravedlnenie. Človek bol a zostáva zákonodarcom, ale Kristus sa stáva Spasiteľom a Vykupiteľom životov. Pavol odmieta ľudský náhľad, Pavol sa ohradí voči ľudským priestupkom. Kristovo dielo je silné, práve preto ani zákon a ani hriech nemá čo hľadať v živote tých, ktorí uverili. Hriech vie premôcť iba Kristova služba, nie je toho schopný ani zákon a ani naše skutky. Kristus teda neslúži hriechu, ale človeku a jeho spásu, keď hriech ruší a hriešnika ospravedľuje. Problém zákona, ako problém kresťanov žijúcich v malej Ázii vyriešil Kristus, práve preto kresťanov hriech neobviňuje Krista.

19-20. verš:

Nakoniec apoštol Pavol hovorí o vlastnom spojení s Kristom. Pavol poukazuje na to, čo znamená stať pod mocou evanjelia a naveky opustiť stav otroctva pod zákonom. Pavol je slobodný, lebo ho oslovil a oslobodil Kristus. On je pevne presvedčený, že pretrpel všetky muky, jeho vlastný život nosil na sebe také prvky, ktoré sú nezlučiteľné so životom. Všetko naznačuje k tomu, že by znova hrešil. Práve preto Kristus neslúži hriechu, lebo v jeho živote už nie je prítomný zákon, ale Kristus. On žije Bohu. „Ja teda...“, ale čo ty, drahý brat a milá sestra. „Ja teda...“ – hovorí Pavol. Je to osobné a silné svedectvo o živote, ktorý prenechá zákon a stotožňuje sa s Bohom milosti a ospravedlnenia. Kliatba a moc zákona spolupôsobí, ale Kristus Pán zachraňuje. Pavol tu nemá na mysli Mojžišov zákon, ale zákon skutkov. Kto panuje nad našimi životmi: Boh alebo Zákon? Veriaci má celý svoj život podriaďovať Božej vôli, uvoľnenie spod zákona neznamená uvoľnenie mravov, ale naopak práve len s Bohom sa môžeme stať skutočne plniteľom Božej vôle. On je spolu s Kristom ukrižovaný. Prostredníctvom Kristovho tela sa zbavil kliatby zákona. Zlorečenie človeka si vypočul Kristus na kríži, ale práve On sa stal kliatbou za nás: **„lebo je napísané: Prekliaty je každý, kto visí na dreve“** (Ga 3,13) Spoluukrižovanie. Spoluutrpenie. Tu sa nejedná o mystiku, ale o vieru v Pánovi Ježišovi. Tu sa nespája človek a Boh, ale je prepojený práve vierou. Život Bohu je možný preto, lebo Pavol je úzko životne spojený s Kristom.

Práve preto toto svedectvo je víťazstvo nad tým Saulom, ktorý vlastnil listiny do veľkňaza, ale Boh milosti mu namiesto zákona zapísal evanjelium do srdca. Kristov kríž je Ježišova pomoc pre nás všetkých. Víťazom bude ten, koho premôže samotný Kristus, zvalcuje človeka milosťou a nachádza v ňom nádobu poslušnosti. Ježišova obživujúca a činná služba je viditeľná v živote apoštola Pavla. Akože žije Kristus, tak i Pavol. Život v Kristovi a s Kristom je jedinečný.

Ved' Kristus je náš život: „*Keď sa zjaví Kristus, váš život, vtedy sa aj vy spolu s ním zjavíte v sláve.*“ (Kol 3,4) Nový stav veriaceho je teda život s Kristom. Tu i teraz, teda v tele, ale i v budúcnosti s Ním. Nikdy nekončiace sa spojenie, prepojenie s Kristom. V tomto tele i v budúcej sláve. Každého kresťana sa dotýka Ježišova služba ako cenná služba Syna Božieho. Je to čin lásky a skutočnej obety, preto je možný život. Človek častokrát chce žiť sám od seba a zo seba, ale tak stráca život, v Kristovi a s Kristom ho však dostáva ako dar. Pavol práve preto hovorí v tomto ponímaní o sebe ako o jednotlivcovi. Syn Boží prebýva v nás, v jednotlivcoch. Osoba sa nemôže stratiť. Osoba je určitý celok, kde Kristus si vytvorí svoj domov. Ty a ja. Ja a ty, sme jednotlivci. Je nesprávne sa opierať o vlastné skutky a spoliehať sa na ne. Boh vo svojom Synovi vykonal všetko – nekonečne veľa – pre človeka, práve preto On nás oslovuje vlastným krížom, utrpením i dnes pre odpustenie hriechov a pre získanie nového života ako mohutného daru nebies.

21. verš:

Apoštol Pavol ako Saul pociťoval obrovské bremeno zákona. Práve preto on už nemá čím pohrdať. Svoju neschopnosť nikdy nevládal uniesť, a to tu aj vyjadril. Božia milosť ho obkľúčila a premohla. Je to milosť daná v Kristovi. Je to ospravedlňujúca milosť. Pohrdať touto milosťou znamená vybrať si spasenie cez zákon, ale Kristova služba nevychádza nadarmo. Nadarmo by Kristus umrel. Nadarmo: Urážka najvyššieho stupňa. Bez Krista a Jeho láskypľnej činnosti sa nepohneme. Kristova smrť, Kristov kríž je najväčším protikladom zákona. Nie je to smrť martýra, svedka za vlastnú vec, ale je to služba pre nás, za nás a namiesto nás. On vyplňa všetky medzery nášho života. On završuje zákon a to výlučne so svojou vykúpenou smrťou. Viera v Kristovi získava a prijíma milosť. Čo vykonal Kristus, to rozhoduje.

Záverečná modlitba

Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú ani nežnú, ani nezhromažďujú obilie do sýpok, a váš nebeský Otec ich živí. Či vy nie ste oveľa viac ako ony?“ (Mt 6, 26) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 545: „Smieť žiť pre Krista...“

Zlatica Oravcová

SOLA FIDE

Len skrze vieru – z milosti Tvojej, Pane,
Prúd lásky tečie, to sväté požehnanie
Na dušu, čo novým čistým rodom dýše,
V milosti lúčoch sa nesie k Tebe bližšie.

Len skrze vieru – bez zásluh mojich, Kriste,
Keď zásluhy Tvoje bohaté a čisté
Mi plnia srdce nie pre peniaze, zmenky,
Prúd milosti Tvojej mohutný je, veľký!

Len skrze vieru, čo daroval si z kríža,
Mne rany Tvoje vždy bezpečná sú skrýša –
V nich odpustenie tróni miesto súdu.
Tie záštitou večnou proti hriechu budú!

Len skrze vieru v pokání zveš ma k sebe.
Tu život dávaš v živote svojho chlebe –
A prameň prečistý Tvojej krvi steká
Solafide, Pane – priamo na človeka!

„Verím, že Ježiš Kristus, pravý Boh pred vekmi od Otca splodený a pravý človek z Márie panny narodený, je mojím Pánom, ktorý mňa, zlorečeného a zatrateného človeka vykúpil, privlastnil si a vyslobodil od všetkých hriechov, od smrti večnej a moci diabolskej; nie zlatom ani striebrom, ale svojou svätou a predrahou krvou a svojím nevinným umučením a smrťou; aby som bol Jeho vlastným a žil pod Ním v Jeho kráľovstve a slúžil Mu v ustavičnej spravodlivosti, nevinnosti a blaženosti; tak ako On vstal z mŕtvych, žije a kraľuje naveky. To je iste verná pravda!“

Dr. Martin Luther
Malý katechizmus